ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **Mgr. Jaroslav Homola, soudní exekutor** Exekutorský úřad Brno - město, se sídlem Hlinky 41/104, 603 00 Brno, zastoupenému Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 21. 11. 2018, č. j. MSP-53/2016-OED-KEU/42,

takto:

Podle § 19 odst. 4 a § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů **se řízení** o kárné žalobě proti kárně obviněnému **Mgr. Jaroslavu Homolovi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Brno - město, se sídlem Hlinky 41/104, 603 00 Brno,

pro skutky, že

a)

1. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 18. 12. 2015, č. j. 030 EX 3/13-198, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

2. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 7. 4. 2016, č. j. 030 EX 55163/13-171, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

3. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 4. 4. 2016, č. j. 030 EX 45657/13-105, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

4. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 19. 4. 2016, č. j. 030 EX 3688/14-109, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

5. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 30. 3. 2016, č. j. 030 EX 11797/14-93, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

6. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 16. 3. 2016, č. j. 030 EX 22795/14-141, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

7. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 3. 3. 2016, č. j. 030 EX 24431/14-70, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

8. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 31. 3. 2016, č. j. 030 EX 26656/14-73, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

9. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 15. 4. 2016, č. j. 030 EX 3892/15-66, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

10. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 30. 3. 2016, č. j. 030 EX 39207/13-98, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

11. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 9. 3. 2016, č. j. 030 EX 48218/13-49, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

12. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 18. 4. 2016, č. j. 030 EX 19806/15-28, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

13. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 4. 3. 2016, č. j. 030 EX 20524/15-39, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

14. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 1. 4. 2016, č. j. 030 EX 747/14-78, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

15. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 1. 4. 2016, č. j. 030 EX 21247/15-49, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

16. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 29. 4. 2016, č. j. 030 EX 20367/13-59, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

17. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 1. 3. 2016, č. j. 030 EX 19007/15-37, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

18. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 18. 4. 2016, č. j. 030 EX 48183/13-69, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

19. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 21. 4. 2016, č. j. 030 EX 5456/15-54, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

20. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 26. 4. 2016, č. j. 030 EX 24121/15-30, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

21. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. J. Z. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 9. 3. 2016, č. j. 030 EX 16983/13-126, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

22. jeho zaměstnankyně exekutorská kandidátka Mgr. D. C. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 4. 2016, č. j. 030 EX 2284/15-42, řádně neodůvodnila hotové výdaje,

23. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Ing. Mgr. J. T. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 18. 8. 2017, č. j. 030 EX 25597/16-74, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

24. jeho zaměstnanec exekutorský kandidát Mgr. M. P. v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 23. 2. 2018, č. j. 030 EX 10078/17-143, řádně neodůvodnil hotové výdaje,

přičemž kárně obviněný soudní exekutor neučinil dostatečná opatření, aby zabránil vzniku a pokračování takového stavu,

čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené v § 2, § 13, §46 odst. 1 exekučního řádu a v čl. 5 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006),

a tím se dopustit

závažného kárného deliktu podle § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu,

b) jeho zaměstnanci exekutorští kandidáti Mgr. J. Z., Mgr. D. C., Ing. Mgr. J. T. a Mgr. M. P. určili v příkazech k úhradě nákladů exekuce hotové výdaje

1. náhradu za poštovné a náhradu na doručování elektronických písemností
   - v příkazu k úhradě nákladů exekuce (dále jen „PÚNE“) č. j. 030 EX 3/13-198 ze dne 18. 12. 2015 ve výši 732,40 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 675 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 344,62 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 511,03 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 471,42 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 574 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 584,62 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 326,28 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 718,36 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 353,01 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 534 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 659 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 429,89 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 598 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 546 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 595,42 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 723 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 490,20 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 508,15 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 627,36 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 381,02 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 759 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 528 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 559 Kč

2. náhradu za telekomunikační poplatky a provoz call centra
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 681 Kč,
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 479 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 310 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 443 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 360 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 377 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 310 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 338 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 382 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 314 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 331 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 319 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 310 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 310 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 310 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 314 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 333 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 313 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 312 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 325 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 426 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 365 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 311 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 492 Kč

3. náhradu za povinnou archivaci spisu po dobu 50 let
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 1980 Kč,
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 1740 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 1601 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 1740 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 1560 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 1651 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 1570 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 1543 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 1575 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 1657 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 1625 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 1538 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 1643 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 1631 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 1567 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 1510 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 1652 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 1516 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 1505 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 1551 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 1740 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 1598 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 1740 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 1570 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 1483 Kč

4. náhradu za přípravu mobiliární exekuce
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 560 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 470 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 393 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 470 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 393 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 393 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 393 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 393 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 393 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 470 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 470 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 393 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 393 Kč

5. náhradu za běžné opotřebení služebního vozidla
   - v PÚNE č. j. 030·EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 118,40 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 334,40 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 325,60 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 514,80 Kč

6. náhradu za spotřebované pohonné hmoty
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 58,20 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 90,20 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 102,40 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 117 Kč

7. náhradu za získání a vyhodnocení dat z insolvenčního rejstříku
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 486 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 360 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 250 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 360 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 250 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 280 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 266 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 115 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 290 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 251 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 267 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 250 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 250 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 250 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 252 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 251 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 278 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 286 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 256 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 251 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 360 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 250 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 360 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 259 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 251 Kč

8. náhradu za náklady tisku
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 130 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 86 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 43 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 86 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 21 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 56 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 24 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 35 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 57 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 22 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 54 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 33 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 21 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 20 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 26 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 33 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 20 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 60 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 21 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 27 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 86 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 23 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 86 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 49 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 49 Kč

9. náhradu za služby IT včetně zajištění provozu systému
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 890 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 890 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 890 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 890 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 1 164 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 914 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 1 055 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 890 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 934 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 1 171 Kč
   - v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 995 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 1 005 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 892 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 1 129 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 892 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 896 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 937 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 947 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 1 075 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne26. 4. 2016 ve výši 891 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 890 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 924 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 890 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 890 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 890 Kč

10. náhradu za ztrátu času

- v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 400 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 100 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 400 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 400 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 200 Kč

11. náhradu za výjezd

- v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 826,50 Kč

12. náhradu za časová razítka

- v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 12 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 16 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 13 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 12 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 15 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 13 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 11 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 12 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 14 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 49493/13-86, ze dne 8. 10. 2015 ve výši 14 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 15 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 14 Kč

13. náhradu za vložení a získání dat z centrálních informačních systémů

- v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 850 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 650 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 45657/l 3-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 650 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 650 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 450 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 450 Kč

14. náhradu internetové připojení

- v PÚNE č. j. 030 EX 3/13-198, ze dne 18. 12. 2015 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 55163/13-171, ze dne 7. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 45657/13-105, ze dne 4. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3688/14-109, ze dne 19. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 11797/14-93, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 22795/14-141, ze dne 16. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24431/14-70, ze dne 3. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 26656/14-73, ze dne 31. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 3892/15-66, ze dne 15. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 39207/13-98, ze dne 30. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48218/13-49, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19806/15-28, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 20524/15-39, ze dne 4. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 747/14-78, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 21247/15-49, ze dne 1. 4. 2016 ve výši 10 Kč

- v PÚNE č. j. 030 EX 20367/13-59, ze dne 29. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 19007/15-37, ze dne 1. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 48183/13-69, ze dne 18. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 5456/15-54, ze dne 21. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 24121/15-30, ze dne 26. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 16983/13-126, ze dne 9. 3. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 2284/15-42, ze dne 28. 4. 2016 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 25597/16-74, ze dne 18. 8. 2017 ve výši 10 Kč
- v PÚNE č. j. 030 EX 10078/17-143, ze dne 23. 2. 2018 ve výši 10 Kč

kdy takový postup je v rozporu s ust. § 87 odst. 1 exekučního řádu, neboť takto určené hotové výdaje nelze považovat za účelně vynaložené, nemají oporu v právních předpisech, případně na ně neměl soudní exekutor dle exekučního tarifu nárok, přičemž kárně obviněný soudní exekutor neučinil dostatečná opatření, aby zabránil vzniku a pokračování takového stavu,

čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené v § 2, § 13, §46 odst. 1 exekučního řádu a v čl. 5 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006),

a tím se dopustit

závažného kárného deliktu podle § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu,

zastavuje.

Odůvodnění:

[1] Návrhem ministra spravedlnosti ze dne 21. 11. 2018 bylo zahájeno kárné řízení se soudním exekutorem Mgr. Jaroslavem Homolou pro skutky vymezené ve výroku tohoto rozhodnutí, jimiž se měl dopustit kárného provinění podle § 116 odst. 5 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“). Kárně obviněný vyjádřil s návrhem kárného žalobce nesouhlas a navrhl, aby byl kárné žaloby zproštěn z důvodu, že předmětné skutky nejsou kárným proviněním.

[2] V rámci ústního jednání konaného u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 25. 6. 2019, vznesl právní zástupce kárně obviněného nad rámec předchozích vyjádření námitku, že kárná žaloba byla podána opožděně. Poznamenal, že § 117 odst. 3 exekučního řádu, v aktuálním znění, sice obsahuje pouze lhůtu 3 let, avšak jde o lhůtu objektivní, přičemž citované ustanovení do roku 2013 vedle ní obsahovalo též šestiměsíční lhůtu subjektivní. Zástupce kárně obviněného dále uvedl, že změnu přinesla novela v podobě zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 396/2012

Sb.“), kterou sám za ministerstvo do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen poslanecká sněmovna) předkládal, a která nenavrhovala uvedené změnit. Doplnil, že k reformulaci předmětného odstavce došlo pozměňovacím návrhem na půdě poslanecké sněmovny, a to bez jakéhokoliv odůvodnění, v podobě jeho zúžení pouze na zmíněnou tříletou objektivní lhůtu. Skutečnost, že subjektivní lhůta není v předmětném ustanovení obsažena, ale neznamená, že neexistuje. Při nutnosti pojímat právní řád jako celek proto zástupce kárně obviněného poukázal na zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o řízení), jenž v § 9 odst. 1 upravuje subjektivní lhůtu v délce šesti měsíců, jež dle jeho názoru musí být v důsledku absence subjektivní lhůty v exekučním řádu aplikována. Jestliže přitom k provedení kontroly exekutorského úřadu kárně obviněného došlo dne 21. 10. 2016, a k podání kárné žaloby dne 27. 11. 2018, je tato žaloba dle zástupce kárně obviněného opožděná, neboť byla podána po uplynutí zmíněné šestiměsíční subjektivní lhůty. V souvislosti s uvedeným zástupce současně akcentoval, že subjektivní lhůta má rovněž ústavněprávní význam, neboť garantuje určitou míru nezávislosti justice a je pojistkou proti potenciálnímu zneužívání objektivní tříleté lhůty k vyvíjení potenciálního nátlaku ze strany exekutivy na rozhodovací činnost příslušníků justice v širším slova smyslu, kam soudní exekutor spadá. Uzavřel, že byla-li kárná žaloba podána opožděně, je třeba kárné řízení zastavit.

[3] Zástupkyně kárného žalobce v reakci na uvedenou námitku v rámci téhož ústního jednání poznamenala, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť úprava obsažená v exekučním řádu je úpravou speciální, daný přístup je v souladu s praxí Nejvyššího správního soudu a jiný přístup by byl diskriminační vůči ostatním kárně obviněným, neboť tato otázka vždy byla posuzována podle úpravy zahrnuté v exekučním řádu. Zástupce kárně obviněného vůči tomuto argumentu poznamenal, že speciální úprava musí primárně existovat, kdy však v exekučním řádu subjektivní lhůta upravena není, a naopak je výslovně stanovena v § 9 zákona č. 7/2002 Sb. Pro případ, že by kárný soud nicméně dospěl k závěru o nemožnosti její aplikace, navrhl jmenovaný kárné řízení přerušit a předložit tuto otázku Ústavnímu soudu z důvodu protiústavnosti, již spatřuje v odlišném přístupu k soudcům, státním zástupcům a exekutorům, kteří jsou v postavení soudce, jestliže u prvních dvou by subjektivní šestiměsíční prekluzivní lhůta platila, zatímco v případě soudních exekutorů nikoli. Ve vyjádření ze dne 30. 8. 2019 pak kárná žalobkyně uvedla, že z mnoha rozhodnutí kárného soudu vyplývá, že lhůtu pro podání kárné žaloby proti soudnímu exekutorovi je třeba interpretovat tak, že soud zkoumá pouze lhůtu uvedenou v § 117 odst. 3 exekučního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013. V opačném případě by musel v minulosti kárný soud řízení o kárných žalobách podaných po uplynutí tvrzené subjektivní lhůty pro opožděnost zastavit bez nařízení ústního jednání. Přinejmenším v případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 14 Kse 5/2018 – 74 však kárný soud přistoupil k meritornímu projednání kárné žaloby, která byla podána po hypotetickém uplynutí žalobcem tvrzené subjektivní šestiměsíční lhůty.

[4] S ohledem uvedenou námitku přistoupil tedy Nejvyšší správní soud, jako soud kárný, primárně k posouzení otázky včasnosti kárné žaloby, neboť platí, že v případě jejího pozdního podání by byl nucen v souladu s § 14 písm. a) zákona o řízení ve spojení s § 121 odst. 1 exekučního řádu, kárné řízení zastavit.

[5] Kárný soud při svém rozhodování přihlédl k následujícím skutkovým zjištěním. Kárný žalobce při podání kárné žaloby vyšel, jak uvádí na str. 9, ze stížností pana J. Š. ze dne 14. 9. 2017, v případě příkazu k úhradě nákladů exekuce (dále též „PÚNE“) ze dne 18. 8. 2017, č. j. 030 EX 25597/16 - 74 (žalobci doručena dne 18. 9. 2017), a paní H. Č. ze dne 2. 3. 2018, v případě PÚNE ze dne 23. 2. 2018, č. j. 030 EX 10078/17-143 (doručení není vykázáno, výzva k vyjádření kárně obviněnému však byla zaslána dne 22. 3. 2018), respektive ze zjištění učiněných v rámci kontroly exekutorského úřadu kárně obviněného konané dne 21. 1. 2016, v případě zbývajících PÚNE ve smyslu vytýkaných skutků (viz protokol o této kontrole z uvedeného dne sp. zn. 53/2016-OED-KEU). Kárný soud proto považuje za nesporné, že právě s těmito daty je třeba spojovat okamžik, ke kterému kárný žalobce získal povědomí o skutcích, v nichž spatřuje kárná žaloba provinění, jež jsou předmětem tohoto řízení. Jinými slovy, k těmto časovým bodům je třeba vztáhnout případný počátek běhu šestiměsíční subjektivní lhůty, jejíž aplikace se kárně obviněný domáhá. V této souvislosti je dále co do obsahu spisového materiálu podstatné uvést, že kárná žaloba byla v projednávané věci doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 11. 2018, přičemž k poštovní přepravě byla kárný žalobcem předána dne 26. 11. 2018 (viz č. l. 17 spisu kárného soudu).

[6] Z hlediska posouzení otázky včasnosti kárné žaloby považuje kárný soud dále za potřebné poukázat na vývoj, jímž ustanovení upravující lhůty pro její podání v minulosti prošla. Podle § 117 odst. 5 exekučního řádu, ve znění do 31. 12. 2007, platilo, že „[n]*ávrh na zahájení řízení musí být podán u kárné komise do 3 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dověděl, nejpozději však do 1 roku ode dne spáchání kárného provinění*“. S účinností od 1. 1. 2008 došlo zákonem č. 347/2007 Sb. ke změně tohoto ustanovení, které nově znělo „[n]*ávrh na zahájení řízení musí být podán u kárné komise do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dověděl, nejpozději však do 2 let ode dne spáchání kárného provinění. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.*“ Dne 26. 6. 2009 vstoupilo na základě zákona č. 183/2009 Sb. v účinnost znění, zařazené nově pod odstavec 3 téhož ustanovení, dle něhož „[k]*árná žaloba musí být podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.*“ (zvýraznění ve všech případech provedeno kárným soudem). Konečně novelou zmíněnou zástupcem kárně obviněného, provedenou zákonem č. 396/2012 Sb., byla následně subjektivní lhůta s účinnosti od 1. 1. 2013 z § 117 odst. 3 exekučního řádu vypuštěna a znění citovaného ustanovení zúženo do podoby „[k]*árná žaloba musí být podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo*“.

[7] V souvislosti s předestřenou genezí těchto ustanovení je vhodné dále poznamenat, že jak v případě prodloužení původně tříměsíční subjektivní lhůty na lhůtu šestiměsíční [novela provedená zákonem č. 347/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů], tak při novelizaci v podobě zákona č. 396/2012 Sb., při níž byla subjektivní lhůta zcela vypuštěna, nebyla úprava § 117 odst. 5, a následně odstavce 3, zahrnuta již v původních vládních návrzích novelizačních zákonů (viz sněmovní tisk č. 178 k zákonu č. 347/2007 Sb. a č. 537 k zákonu č. 396/2012 Sb.; dostupné z:

http://www.psp.cz/sqw/hp.sqw). Důvodové zprávy k těmto zákonům se proto ke změnám citovaných ustanovení nijak nevyjadřují (dostupné mj. v ASPI - Automatizovaný systém právních informací, Wolters Kluwer ČR, a. s., ISSN: 2336-517X). Z odkazovaných sněmovních tisků shodně pro obě novely dále vyplývá, že příslušná změna ustanovení upravujících subjektivní lhůtu pro podání kárné žaloby byla do návrhů novelizačních zákonů zařazena na půdě ústavně právního výboru poslanecké sněmovny. Důležitým aspektem přijetí předmětných změn je konečně v obou případech to, že jak důvodové zprávy, tak rozpravy při jednotlivých čteních návrhů těchto zákonů, případně ani jiné související podklady (vše viz shora uvedený odkaz na příslušné sněmovní tisky), neumožňují zjistit důvody, pro které zákonodárce přistoupil nejprve k prodloužení subjektivní lhůty ze 3 na 6 měsíců a následně k jejímu celkovému vypuštění z citovaného ustanovení, kdy tak je s účinností od 1. 1. 2013 kárný žalobce podle exekučního řádu z hlediska doby pro podání kárné žaloby limitován pouze lhůtou objektivní v délce 3 let.

[8] S ohledem na námitku zástupce kárně obviněného, že by došlo k založení nerovnosti mezi soudci a státními zástupci na straně jedné a soudními exekutory na straně druhé v případě, pokud by u posledně uvedené kategorie osob nebyla šestiměsíční subjektivní lhůta aplikována, považuje kárný soud za potřebné rovněž zmínit, jak je otázka subjektivní lhůty pro podání kárného návrhu (ne)upravena u „*příbuzných* " povolání, respektive funkcí. Za profesi srovnatelnou s povoláním soudního exekutora považuje kárný soud především funkci soudce, neboť úkony soudního exekutora se považují za úkony exekučního soudu (§ 28 exekučního řádu). Samotné postavení soudního exekutora je pak upraveno právními předpisy na pomezí soukromého a veřejného práva a v tomto směru je mu svojí povahou nejblíže povolání notáře. Styčné body v okruhu profesí spojených s rozhodovací činností soudu lze pak nalézt i u funkce státního zástupce a povolání advokáta.

[9] V případě soudců a státních zástupců lze ve shodě se zástupcem kárně obviněného konstatovat, že dojde k uplatnění subjektivní šestiměsíční lhůty stanovené § 9 odst. 1 zákona o řízení uplatněné na základě § 90 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích"), respektive § 31 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství"). Podle § 49 odst. 5 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, dále platí, že „[k]*árná žaloba se podává ke Komoře a může být podána do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo*" (zvýraznění v případě obou citací provedeno kárným soudem). I v těchto případech tedy platí, že kárný žalobce je při podávání kárného návrhu limitován šestiměsíční subjektivní lhůtou. K uvedenému lze doplnit, že v případě advokátů upravuje lhůty pro podání kárné žaloby § 33 odst. 2, věta první zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, dle níž „[k]*árná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo*".

[10] Jediný případ, kdy zákon neupravuje subjektivní lhůtu pro podání kárné žaloby, představuje zákon č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon

o auditorech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o auditorech“). Byť se u auditorů nejedná o povolání, které by bylo možno podle jeho charakteristických znaků zahrnout mezi povolání exekutorům „příbuzná“, přeci jen kárný soud příslušnou právní úpravu pro účely demonstrace rozdílů v legislativním postupu, který vedl ke stejnému výsledku, pro názornost uvádí. Ustanovení § 26 odst. 2 cit. zákona zní „[o]*dpovědnost za kárné provinění nebo porušení povinnosti podle § 25 odst. 3 a 4 zaniká, uplynula-li ode dne, kdy ke kárnému provinění nebo porušení povinnosti došlo, doba 6 let* “. Citované ustavení tedy oproti § 117 odst. 3 exekučního řádu v aktuálním znění, jde cestou úpravy hmotněprávní lhůty. Úprava kárné odpovědnosti auditorů však s exekučním řádem sdílí to, že taktéž zákon o auditorech ve svém dřívějším znění, účinném do 30. 9. 2016, obsahoval subjektivní lhůtu pro podání návrhu, respektive zahájení kárného řízení, byť rozdílné délky. Konkrétně v ustanovení § 25 odst. 7 uváděl, že „[ř]*ízení lze zahájit ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy se příslušný orgán dozvěděl o existenci důvodu pro zahájení řízení, nejpozději však do 6 let ode dne, kdy k porušení povinnosti auditorem došlo; v případě zániku oprávnění k výkonu auditorské činnosti tato lhůta neběží* “. Zákon č. 299/2016 Sb., kterým se mění zákon o auditorech, však předmětné ustanovení odstranil.

[11] Lze tedy konstatovat, že podobně jako při úpravách exekučního řádu přistoupil též v případě zákona o auditorech zákonodárce k vypuštění původně zahrnuté subjektivní lhůty, v níž mohl kárný žalobce podat kárný návrh. V kontextu shora předestřených změn § 117 odst. 3, respektive 5 exekučního řádu, však v tomto případě lze pro naznačenou změnu najít oporu v důvodové zprávě ke zmíněnému novelizačnímu zákonu č. 299/2016 Sb. Tato k § 26 odst. 2 až 4 mj. uvádí: „*Novelizačním bodem se upravuje zákonné vymezení lhůt pro zahájení kárného řízení, původně stanovené v § 25 odst. 7.* [...] *V prvé řadě dochází k upuštění od současné právní úpravy, která vymezovala subjektivní lhůtu pro zahájení kárného řízení (1 rok) ve vazbě na okamžik zjištění skutečností pro zahájení řízení a objektivní lhůtu (6 let) odvíjející se od okamžiku spáchání kárného provinění nebo porušení povinnosti, resp. okamžiku kdy došlo k ukončení jeho páchání. Nicméně stávající právní úprava žádným způsobem neupravovala lhůtu pro samotné projednání takového skutku v kárném řízení, což se dalo považovat jako nesplňující požadavky na vedení řádného proces (fair trial). Novela zákona z výše uvedených důvodů přistupuje ke komplexní jak hmotně právní tak procesně právní úpravě ve vztahu k běhu lhůt u kárných řízení. Stejně jako je tomu v návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (ST 555/0) návrh novely zákona o auditorech vymezuje maximální prekluzivní lhůtu k projednání kárného provinění nebo porušení povinností auditorem (v tomto případě 6 let).* [...] *Obecně je k výše uvedenému nezbytné ještě dodat, že dnes používaná konstrukce lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt způsobuje v aplikační praxi obtíže, a to zejména při určování počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu* [...]. *V případě zákona o auditorech je obtížné stanovit počátek běhu subjektivní lhůty zesílen skutečností, že tato lhůta byla stanovena pro různé typy zahájení samotného řízení (zahájení řízení na návrh x zahájení řízení z moci úřední.).*“ Zákonodárce tedy v kontrastu se změnou úpravy obsažené v exekučním řádu v daném případě v důvodové zprávě uvedl skutečnosti, pro které kromě jiného přistoupil k vypuštění dosavadní jednoleté subjektivní lhůty pro zahájení řízení. K prekluzivní lhůtě samotné pak důvodová zpráva uvádí, že „[l]*hůta 6 let byla do právního řádu České republiky zakotvena zákonem č. 334/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon o auditorech), ve znění pozdějších předpisů. Délka lhůty byla navržena mimo jiné i v návaznosti na periodicitu provádění kontrol kvality, která se u auditorů*

provádějících povinný audit jiných účetních jednotek než jsou subjekty veřejného zájmu, provádí nejméně jednou za 6 let.“

[12] Oproti tomu v případě soudních exekutorů statistické údaje jednoznačně dokládají, že dochází naopak k velmi intenzivní kontrole jejich činnosti. Při současném počtu 157 soudních exekutorů proběhlo v roce 2016 ze strany ministerstva spravedlnosti 52 kontrol, ze strany Exekutorské komory potom 25. V roce 2017 dosáhly počet kontrol hodnot 73 a 24, v roce 2018 pak 61 a 28 (zdroj Exekutorská komora). Současně přitom dále dochází k pravidelným (s frekvencí zpravidla jednou za rok) kontrolám ze strany příslušných okresních soudů. Tento postup konečně plně odpovídá požadavku § 9 odst. 1 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. j. 8/2011-OSD-ORGS/20, o postupu soudů při výkonu státního dohledu nad exekuční činností a činností soudních exekutorů podle § 74 odst. 1 písm. c) exekučního řádu, stanovující soudům provádět kontroly exekutorských úřadů pravidelně, případně na základě obdržených podnětů.

[13] Při posuzování v úvodu nanesené právní otázky včasnosti podané kárné žaloby pak řešil kárný soud nejprve vztah § 9 odst. 1 zákona o řízení a § 117 odst. 3 exekučního řádu. Přihlédl přitom k výše popsanému legislativnímu vývoji úpravy posledně uvedeného ustanovení, při hledání výkladových východisek vzal též v úvahu úpravu prekluzivních lhůt pro podání kárné žaloby ve srovnatelných povoláních a zohlednil také skutkový stav v oblasti řízení a kontrol soudních exekutorů jednotlivými složkami veřejné moci. Uvedené skutečnosti pak posoudil ve vzájemné souvislosti, přičemž dbal na to, aby závěry přijaté při řešení sporné otázky byly v souladu též s příslušnými ustanoveními Listiny základních práv a svobod. K jednotlivým bodům uvádí kárný soud následující.

[14] Vzájemným vztahem ustanovení § 9 odst. 1 zákona o řízení a § 117 odst. 3 exekučního řádu se kárný soud již zabýval v minulosti, a to v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63. Zde stanovil, že „v*časnost podané kárné žaloby je třeba posoudit podle § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve spojení s § 121 citovaného zákona; § 117 uvedeného zákona je nutno považovat za lex specialis k § 9 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.*“ Při posuzování sporné otázky v projednávané věci ovšem nebylo možno pominout kontext, v němž byl uvedený závěr učiněn, a bylo nutno zvážit, nakolik je uvedená právní věta aplikovatelná za současné právní úpravy. Zmiňovaný judikát totiž posuzoval vztah obou ustanovení za situace, kdy jak § 9 odst. 1 zákona o řízení, tak i § 117 odst. 3 exekučního řádu (zde ve znění do 31. 12. 2012) obsahovaly úpravu subjektivní lhůty pro podání kárné žaloby, přičemž lhůta v exekučním řádu byla upravena odlišně. Vyvstala proto otázka, zda onu základní tezi, že citované ustanovení exekučního řádu je *lex specialis* k příslušnému ustanovení zákona o řízení, je možno beze zbytku použít i na současnou situaci, kdy exekuční řád úpravu žádné subjektivní lhůty neobsahuje, respektive v jakém rozsahu na tuto věc teze o vztahu obecného a speciálního dopadá. Jinými slovy, bylo třeba posoudit, zda a) § 117 odst. 3 exekučního řádu je nutno považovat za *lex specialis* k § 9 odst. 1 zákona o řízení v celém rozsahu, tj. při absenci úpravy subjektivní lhůty vycházet z toho, že příslušný kárný žalobce nemá pro podání kárné žaloby stanovenu subjektivní lhůtu žádnou, anebo, jak to předestírá kárně obviněný, b) vyložit tento vztah s ohledem na ústavně-právní konotace úžeji a při absenci úpravy subjektivní lhůty v předpisu speciálním vycházet z obecné právní úpravy.

[15] K této otázce kárný soud úvodem předesílá, že samotnou absenci subjektivní lhůty pro podání kárného návrhu (žaloby) v zákoně nepovažuje za vadu, která by narušovala právo na spravedlivý proces, jehož základní zásady se zajisté vztahují i na tento typ disciplinárního řízení. Soud v tomto směru respektuje oprávnění zákonodárce upravit pravidla procesu podle své vůle, samozřejmě pokud přitom zachová limity dané ústavním pořádkem, zde především Listinou základních práv a svobod. Existují-li tedy racionální důvody pro takovouto úpravu, jež jsou zpravidla deklarovány v důvodové zprávě k příslušnému zákonu (viz např. citovaná důvodová zpráva k zákonu o auditorech k § 26 odst. 2), takovým ustanovením se řídí. Pokud by soud nesdílel názor o souladu právní úpravy s Ústavou či Listinou, mohl by nanejvýš podle čl. 95 odst. 2 Ústavy předložit věc s návrhem na zrušení příslušného ustanovení zákona Ústavnímu soudu.

[16] Jak bylo již uvedeno výše, došlo v daném případě k vypuštění subjektivní lhůty z ustanovení § 117 odst. 3 exekučního řádu zákonem č. 396/2012 Sb. na základě poslaneckého pozměňovacího návrhu přijatého v ústavně-právním výboru poslanecké sněmovny. Ke změně právní úpravy neexistuje důvodová zpráva, absentuje tedy jakákoliv analýza funkčnosti dosavadní právní úpravy, není objasněn legislativní záměr a nelze ani jinak zjistit důvody, které zákonodárce k tak zásadnímu zásahu do dosavadních pravidel pro postihování kárných provinění soudních exekutorů vedly. Nelze taktéž ani implicitně dovozovat, při absenci výslovného zdůvodnění tohoto kroku ze strany zákonodárce, že by jeho možnou motivací mohlo být vytvoření prostoru pro intenzivnější kontrolní činnost vůči soudním exekutorům. Na tomto místě kárný soud připomíná to, co již uvedl výše, že exekutorskou činnost vykonává v České republice pouze 157 exekutorů, kteří jsou řízeni a kontrolováni jak předsedy okresních soudů, tak i Exekutorskou komorou a Ministerstvem spravedlnosti. Frekvence kontrol je přitom vysoká, exekutoři jsou průběžně kontrolováni všemi zúčastněnými složkami, někdy i vícekrát ročně, všechny kontrolní orgány disponují též pravomocí podávat kárné žaloby, takže zde nehrozí žádné nebezpečí prekluze případných kárných provinění. Kárnému soudu se tedy důvody, proč zákonodárce subjektivní lhůtu z exekučního řádu vypustil, nepodařilo obvyklými postupy zjistit a tyto důvody nejsou seznatelné ani z okolností, za nichž je exekuční činnost soudními exekutory v České republice vykonávána, řízena a kontrolována.

[17] Pokud kárný soud uvedenou situaci srovná s funkcemi soudců či státních zástupců (s nimiž má exekutorský stav částečně společnou i právní úpravu v zákoně o řízení), pak musí konstatovat, že počet exekutorů dosahuje sotva dvacetiny počtu soudců a přibližně osminy počtu státních zástupců, přičemž počet orgánů oprávněných provádět kontrolu je u těchto profesí nižší. Z hlediska možnosti účinných kontrol či dovozování kárné odpovědnosti jsou na tom tedy orgány kontrolující činnost soudních exekutorů výrazně lépe. Ze srovnání právní úpravy kárné odpovědnosti všech příbuzných profesí (soudci, notáři, státní zástupci, advokáti) je zřejmé, že zde všude zákonodárce subjektivní lhůtu pro podání kárného návrhu zakotvil, a to jednotně v délce šesti měsíců od okamžiku, kdy se příslušný kárný navrhovatel o kárném deliktu dozvěděl. Úprava lhůt pro podání kárné žaloby (pokud by se soud omezil jen na exekuční řád) tedy z obecně rozšířené úpravy vybočuje, aniž by byly zřejmé racionální důvody, které k takovému odlišení vedly. Neodůvodněné rozdíly v pojetí otázky lhůt pro podání návrhu ve věci kárné odpovědnosti mezi „příbuznými“ profesemi pak nastoluje otázku, zda by názor přisvědčující první

variantě výkladu nebyl v rozporu s principem neakcesorické rovnosti ve smyslu čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) ve spojení s čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen MPOPP).

[18] Článkem 1 Listiny se ve své judikatuře již v minulosti zabýval Ústavní soud. Pokud jde o zde obsažený pojem rovnosti, interpretoval ho jako rovnost před zákonem (tj. před objektivním právem). Rovnost před zákonem v textu Listiny výslovně obsažena není, obsahuje ji ovšem výše zmiňovaný čl. 26 MPOPP, v jehož světle je třeba toto ustanovení vykládat (nález sp. zn. Pl. ÚS 15/02). Věta první čl. 26 MPOPP zaručuje rovnost před zákonem a právo na stejnou ochranu zákona. V rámci principu rovnosti před zákonem musí být zákony aplikovány stejným způsobem vůči všem jejich adresátům (v tomto smyslu interpretoval rovnost před zákonem i Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2278/10); požadavek rovného zacházení je porušen, je-li aplikace zákonů očividně arbitrární, tj. bez jakéhokoliv objektivního ospravedlnění. Požadavek rovné ochrany zákona klade nároky na zákonodárce, aby chránil právo na rovnost bez jakékoliv diskriminace. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, ne každé nerovné zacházení lze interpretovat jako porušení principu rovnosti. Protiprávní diskriminaci lze konstatovat pouze tehdy, pokud se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup (nález sp. zn. Pl. ÚS 15/02).

[19] Právě ohled na uvedenou limitu vede kárný senát k závěru, že vztah předpisu speciálního (§ 117 odst. 3 exekučního řádu) a obecného (§ 9 odst. 1 zákona o řízení) je nutno v zájmu zachování principu rovnosti vyložit úžeji, a to tak, že citované ustanovení exekučního řádu je v současné době v poměru speciality k ustanovení zákona o řízení pouze při úpravě lhůty objektivní, existenci lhůty subjektivní je však nutno s ohledem na absenci její úpravy v exekučním řádu dovodit z obecného procesního předpisu – zákona o řízení. K tomu kárný soud jen podotýká, že tomuto závěru není nikterak na překážku, že objektivní lhůta je v současné době v obou předpisech stanovena shodně, neboť, jak vyplývá z výše uvedeného přehledu, vždy tomu tak nebylo a nemusí tomu tak být ani v budoucnu; platí však, že při jakékoliv úpravě těchto lhůt by měla být rozhodující úprava obsažená v exekučním řádu. Kárný soud zároveň nikterak nepopírá, že podle stejného schématu by se za běžných okolností posuzovala i lhůta subjektivní a že onen „úkrok stranou“ k aplikaci obecného procesního předpisu učinil právě jen s ohledem na výše uvedené skutečnosti nestandardního průběhu přijímání poslední novely exekučního řádu a v zájmu respektování limitů daných normami ústavního práva, které byly vyloženy výše.

[20] Předestřené úvahy kárného soudu zajisté neznamenají, že by zákonodárce v budoucnu nemohl další novelou zákona, přijatou tentokrát transparentním způsobem a s připojením racionálních argumentů, vypustit ze zákona subjektivní lhůtu pro podání kárné žaloby ve věcech soudních exekutorů definitivně znovu (např. úpravou § 9 odst. 1 zákona o řízení), eventuálně ji v § 117 odst. 3 exekučního řádu upravit jinak. V takovém případě by soulad nové úpravy s ústavním pořádkem a validitu argumentů doprovázejících legislativní změnu mohl v některé konkrétní věci posuzovat kárný soud opětovně, postupovat by však při tom musel již pouze způsobem uvedeným v odst. 15 tohoto rozhodnutí.

[21] Předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ustanovení § 117 odst. 3 exekučního řádu zvažoval ostatně kárný soud i v nyní projednávané věci, toto řešení však s přihlédnutím k okolnostem případu (především mlčení zákonodárce, nikoliv nedostatek validity jeho argumentů při přijímání sporné legislativní změny) považoval za krajní a nakonec k němu nepřistoupil. Pro rozhodnutí ve věci zvolil šetrnější přístup, a to především s ohledem na tenor nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/12, v němž Ústavní soud stanovil, že ústavně konformní interpretace ustanovení zákona, z ústavně-právního hlediska jakkoliv sporného, je-li možná a není-li její výsledek zřetelně *contra legem*, má přednost před jeho derogací. Zvolený postup je pak podle kárného soudu také v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení a též s právem kárně obviněného, zakotveným v čl. 38 odst. 2 Listiny, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Zde vzal kárný soud v úvahu, že rozhodování o případném návrhu na zrušení právního předpisu spadá do kompetence pléna Ústavního soudu, a rozhodnutí o kárné žalobě, v níž jsou žalovány skutky, k nimž došlo převážně v letech 2015 a 2016, by tak vzhledem k zatížení Ústavního soudu nejenže bylo odsunuto do blíže neurčené, a v každém případě vzdálenější budoucnosti, ale navíc také až do doby po skončení funkčního období senátu rozhodujícího ve věci. Přijaté řešení přitom bere ohled i na zájmy druhé strany, neboť neponechává kárného žalobce dlouhodobě v nejistotě ohledně lhůt, které pro podání kárné žaloby má, a zároveň mu vytváří prostor k tomu, aby buď uvedený výklad akceptoval a dál se jím ve své činnosti řídil, anebo aby se znalostí věci sám inicioval legislativní změnu ve smyslu odst. 20 tohoto rozhodnutí.

[22] Kárný soud si je zároveň vědom skutečnosti, na níž poukazuje kárný žalobce ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2019, že ve své dosavadní rozhodovací činnosti interpretoval lhůtu pro podání kárné žaloby způsobem stanoveným výše citovaným rozhodnutím ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63 a že přinejmenším v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2019, č. j. 14 Kse 5/2018 - 74 přistoupil k meritornímu projednání kárné žaloby, která by podle výše uvedeného názoru byla podána až po uplynutí šestiměsíční subjektivní lhůty (pozn. kárně obviněný zde byl kárné žaloby zproštěn). Zde je ovšem nutno poznamenat, že otázka subjektivní lhůty pro podání kárné žaloby v uvedené věci nebyla předmětem sporu a kárný soud se k ní explicitně nijak nevyjadřoval. Kárné soudnictví navíc nemá žádný mechanismus pro sjednocování judikatury a v případě změny právního názoru musí příslušný senát dbát nanejvýš na to, aby důvody změny ve svém rozhodnutí pečlivě vysvětlil. Nejvyšší správní soud jako soud kárný totiž nemá žádný speciální senát, k němuž by se mohl senát rozhodující ve věci obrátit a kterému by mohl předložit spornou otázku k řešení. Takovýmto tělesem není ani rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 16 Kss 5/2017 - 173), který by jako jediný připadal potenciálně v úvahu.

[23] Kárný soud tedy k této otázce uzavírá, že kárný žalobce i ve věcech kárných provinění má subjektivní lhůtu k podání kárné žaloby a tato lhůta činí podle § 9 odst. 1 zákona o řízení šest měsíců od okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu.

[24] Při aplikaci uvedeného názoru na skutkový stav zjištěný v projednávané věci má pak kárný soud za to, že za okamžik, kdy se kárný žalobce dozvěděl o skutečnostech, které zakládají kárné provinění, lze považovat protokol o kontrole exekutorského úřadu

kárně obviněného ze dne 21. 10. 2016, v případě PÚNE ze dne 18. 8. 2017, č. j. 030 EX 25597/16-74 je takovýmto okamžikem den doručení stížnosti pana Jana Šáry ze dne 14. 9. 2017, (kárnému žalobci doručena dne 18. 9. 2017) a v případě PÚNE ze dne 23. 2. 2018, č. j. 030 EX 10078/17-143, kde datum doručení stížnosti paní H. Č. ze dne 2. 3. 2018 nelze ze spisu zjistit, lze za nejzazší okamžik nabytí povědomí kárného žalobce o spáchání kárného deliktu považovat výzvu k vyjádření ze dne 22. 3. 2018. Vzhledem k tomu, že kárná žaloba byla podána až dne 27. 11. 2018, je zřejmé, že byla podána až po uplynutí výše dovozené subjektivní lhůty, tedy opožděně. Nejvyšší správní soud proto řízení o kárné žalobě podle § 19 odst. 4 ve spojení s § 14 písm. a) zákona o řízení zastavil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 10. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů